

Elisa 1974

Haar moeder is dood en zij wordt geleefd. Hoewel Elisa altijd gedacht had dat haar leven zonder ouders leeg en eenzaam zou zijn, is ze nog nooit zo druk geweest. Door de kiertjes van haar oogleden ziet ze dat het al licht is. Langzaam dringt tot haar door waarom ze in haar ouderlijk huis is en hier op de bank heeft geslapen. Vandaag is de begrafenis en straks komen er familie en vrienden om afscheid te nemen van haar moeder. Ze komt langzaam in beweging en wrijft in haar vermoeide, schraal geworden ogen. Ze wist niet dat ze zoveel kon huilen in zo'n korte tijd zonder dat haar tranen op zouden raken. Een koel briesje komt via de geopende achterdeur de woning binnen en streelt haar gezicht. Elisa zucht diep als ze denkt aan alles wat er moet gebeuren voordat het eerste bezoek aanbelt. Er moet genoeg te eten zijn, koffie en thee gezet worden en ze wil nog opruimen. Haar hoofd bonkt als ze rechtop gaat zitten. De wijn verzacht het verdriet in de avond, maar maakt de ochtenden extra zwaar. Ze slaat de deken van zich af en staat op. Het huis stinkt naar sigarettenrook. Eerst moeten alle ramen wijd opengezet worden. Ze dekt Anna toe die zich heeft opgerold in de hoek van de bank waarop ze samen in slaap gevallen zijn. Haar halfzus mompelt iets onverstaanbaars als Elisa de deken over haar heen legt. Gisteren hebben ze tot in de late uurtjes herinneringen opgehaald uit de tijd dat ze nog in dit huis woonden. Anna heeft een blos op haar wangen en haar blonde haren zijn nat van het zweet. Ze schuift de deken van zich af en keert haar rug naar Elisa toe. Elisa raapt een uitgedrukte sigarettenpeuk op van de grond en legt het in de

volle asbak die naast haar voeten staat. Met de asbak in haar handen loopt ze naar de keuken. Ze werpt een blik in de zijkamer. In het midden van de ruimte staat de kist met daarin haar moeder. Het puntje van haar neus en de gitzwarte haren zijn net te zien.

De kralen van het vliegengordijn rinkelen, een dikke kat komt binnenwandelen. Hij cirkelt om haar benen. Terwijl Elisa verder loopt, de keuken in, doet ze haar best om niet over hem te struikelen. Ze leegt de asbak in de vuilnisemmer. Op het aanrecht staan twee lege wijnglazen en een fles met op de bodem een laagje rode wijn. Er drijven een paar fruitvliegjes in. Elisa vult de voerbak met brokjes en de kat begint knorrend te eten. In gedachten verzonken aait ze de zachte vacht van het dier. Nog een uur voordat de mensen komen.

Elisa loopt naar de ruimte waar haar moeder ligt. Voor de zoveelste keer die week neemt ze het bleke gezicht van haar moeder in zich op. Nog even en ze zal haar nooit meer kunnen zien of aanraken. De dikke zwarte wimpers rusten op de bleke jukbeenderen en de smalle lippen zijn rood gestift. De mond vormt een voorzichtige glimlach. Elisa strijkt met haar vingers over de koude witte handen. Aan de rechteringvinger draagt haar moeder een eenvoudige gouden trouwring en aan haar andere vinger een ring met een brutaal fonkelende rode edelsteen. Elisa wendt haar blik af van het dode lichaam en plaatst haar handen in haar zij. Nu moet ze echt beginnen. Ze zet de fotolijst op het kastje naast de kist recht en veegt wat stof weg. Haar moeder en Marcus kijken haar vanuit de lijst glimlachend aan. Zouden ze nu samen zijn? Clara wist zeker dat haar grote liefde ergens op haar zou

wachten en de dood kwam voor haar wat dat betreft als een zegen. Elisa schikt de lelies in de vaas naast de fotolijst en ziet dat de bloemen bijna droogstaan. Ze pakt de vaas op en loopt ermee naar de gootsteen. Terwijl het water uit de kraan in de vaas loopt, zet Elisa het keukenraam wijd open. Haar aandacht wordt opgeëist door het luide geroep van een zwaluw die door de blauwe lucht scheert. Elisa houdt van deze vogels. Als kind kon ze urenlang staren naar hun dans hoog in de lucht. Deze zwaluw heeft iets bijzonders; zijn geroep is luider en in tegenstelling tot de meeste zwaluwen verdwijnt hij niet als een stipje hoog in de lucht, maar blijft hij rondcirkelen boven het huis. Ze volgt zijn bewegingen totdat het geluid van een rinkelende telefoon door de woning schalt. Elisa maakt haar ogen los van de zwaluw, draait de kraan dicht en loopt snel de woonkamer in. Anna kreunt en verbergt haar hoofd zo diep mogelijk in de kussens van de bank om het gerinkel niet te hoeven horen. Elisa ontwijkt de rommel in de kamer terwijl ze naar de plek loopt waar de telefoon staat. Het gerinkel stopt als ze de hoorn van de haak pakt.

‘Met Elisa de Jong.’ Aan de andere kant van de lijn hoort Elisa, na wat gekraak, een mannenstem met een vreemd accent.

‘Spreek ik met Elisa, de dochter van Fernando Salamanca, geboren in Sevilla?’